

Alla talar om julen

Jovisst! Även jag är medveten om att det nu är mindre än en månad kvar, men jag blir lika överrumplad varje år och det känns nästan som om jag inte har tid med sånt där. Skinkan, brunkålen och doppgrytan ska stå på bordet – för dessa grundbultar i vårt julfirande lär jag inte slippa ifrån – med mindre än att vi blir bortbjudna. Under sker ibland.

Chefen tog hem några gjutset för de yngre. Kompletta satser för att gjuta och måla egna gipsdjur. Hans fransk-revolutionära hjärta stod nog inte ut med den ojämlika tanken att bara mamma och pappa ska ha roligt med våra produkter. Det är ju vackert – särskilt så här inför julen! De här tre olika gjutseten innehåller vardera sex gjutformar, gips, pensel och 6 små burkar färg. Produkterna är fransktillverkade enligt europeisk säkerhetsstandard. Från 6 år och uppåt.

Det enda som behövs är lite vatten

Veckoerbjudande à la Boss!

Kunderna köper den röda vinamolden, men inte den gula...? Chefen är brydd.

- Är det något fel på den?
- Absolut inte! Jag använder den gärna. Den är fastare och spänstigare än den röda, men lika flexibel. Bättre stadga.
- Lika bra?
- Minst lika bra! Lika detaljtrogen fast mer robust.
- Kan det vara färgen? Gul, á la postcykel.
- Jag tror inte att våra kunder tänker så, de är rationella. Kanske har de inte upptäckt materialet än?
- Inte upptäckt...! Vad betalar jag dig för?

Chefen stryker sin sträva haka. Det ser ut som om han funderar.

- D'acord! Jag ger ett kilo gratisprov till alla som beställer för tusen kronor eller mer under nästa vecka. Skriv det i ditt nyhetsbrev! Vecka 48!

Du vet väl att vi har alabaster på Kinn.com? Blå, vit, rosa, svart... En trolskt vacker stensort, något hårdare än täljsten, mjukare än marmor.

DIORAMA- DRAMA

Sedan barnsben har jag varit förtjust i dioraman, små (eller stora) utsnitt av "världen", historiska eller samtida, fantasi eller verklighet. Särskilt små modeller tilltalade mig. Kanske var det Gul-liverperspektivet som slog an? Ändå är det här inget jag haft tid att syssla så mycket med, trots att det är så roligt. Men ganska nyligen fick jag förfrågan av en konstnärsvän att fylla ett av nio rum i ett dockhus och ordet "nej" kan ju som bekant vara svårt att uttala.

Efter något grannande kom jag på att göra ett "naturrum". En liten skogsidyll med en vän var-else badande i en tjärn. En snabb inventering i studion och: jo, allt finns nog hemma:

Lite frigolitskivor att dosera en skogssluttning med (hårt polyskum skulle nog varit enklare), papier-machépulver som ger en fin hård yta, sågspån att färga till sand och torv och lite akryltuber från förr. Ett stopp vid vägkanten gav en tjuisigt krökt pinne, ämnad som fallen trädstam och en rugge av sommarens nu torra skogsgräs (till vass).

Jag har ju tur som jobbar för Kinn.com och kan ha lite demomaterial här hemma på hyllorna. Super Sculpey till min lilla skogsnymf och Epoxiharts till en liten bäck och den göl som bäcken skulle rinna ner i. Där skulle nymfen sitta och allt såg så vackert ut i mina tankar. Det gick bra att forma en backe i moränt landskap med lite papier-machéstenar som snart skulle få

mosshöljen av färg. En noga utformad bäckfåra skulle föra källvattnet i etapper ner mot gölen. Alltihop målade jag med akrylfärg, utom sandbotten, där blev det infärgat sågspån från cirkelsågen. Pinnen/stammen fick svartgrön ton med lite mossgrönt där också. Med en syl gjorde jag hål för "vassen". Som fond skrev jag ut djungelbilder från Internet och skarvade ihop. Egentligen mest en massa blad i olika gröna nyanser.

Nymfen blev till och material till ett svart krusigt hår hittade jag i flugbindarlådan. Ett par sculpeyfiskar blev det också, med uppgift att idylliskt simma kring figuren (ännu inte gjorda när bilderna togs). Till dammens framsida som skulle bli genomskinlig, kavlade jag ut en slät platta av Plastimat* som vall mot epoxin och spände fast med en brädlapp och ett par limknektar.

*Numera ersatt av Plasticine.

Så satt hon där, och väntade bara på badvattnet. Kinns transparenta Epoxiharts 141 är som gjort för sånt här; klara vatten i små världar. Epoxihartsen tål inte större blandade volymer. Den når en "kritisk massa" med hög värmeutveckling och oönskade bieffekter som följd. Det här vet jag så väl och upplyser kunderna om det också. Men...

Jag blandade komponenterna och hällde epoxihartsen i den övre delen av bäcken, såg hur fint den flöt i avsatser ned mot gölen – precis så som jag tänkt mig. Epoxiportionen räckte till att fylla bäcken och i gölen steg nivån till figurens knän. Så långt såg allt riktigt bra ut och där borde jag skruvat locket på flaskorna och gjort uppehåll i arbetet. Men just i samma ögonblick flög en demon i mig.

Denne rälige demon sa:

–De där reglerna med att inte gjuta för stor volym på en gång – de gäller ju inte dig! Visst vill du se hur det blir med rätt nivå i pölen, nu med en gång?

Jovisst ville jag det.

–Seså, blanda nu en ny sats direkt och fyll på! Så slipper du vänta. Det blir ju så fint!

Lättledd är bara mitt förnamn. Straffet kom inom en timme då jag efter 11-kaffet gick nerför trappan för att titta till mitt projekt. Demonens hysteriska skratt hördes avlögset. Det luktade konstigt i studion.

Epoxin såg ut att koka vilt, fast med stelnade bubbler. Ytan gick i stillastående vågor. Vallen av Plastimat hade smält och en del rann ut över "vattenytan" som en oljig förorening, resten hade tagit vägen ner på golvet tillsammans med en del epoxiharts (det blir roligt att försöka skrapa loss). Den stilla skogstjärnen liknade någon 70-tals miljöskandal och nymfen tycktes bada i fenoxisyra. Fiskarna? Tja, de fanns väl därinne någonstans.

För min vän konstnärens dockhusrum, satte jag omedelbart igång Plan B. Det blev något helt annat. Men visst är det roligt att bygga diorama!

Ronny Lingstam

ronny@kinn.com, www.Kinn.com

Obs! Epoxiharts 141 **ska inte** användas till större (samtidig) gjutning. Dela upp volymen eller prata med oss på Kinn.com om en systerprodukt: **WWA 141**.